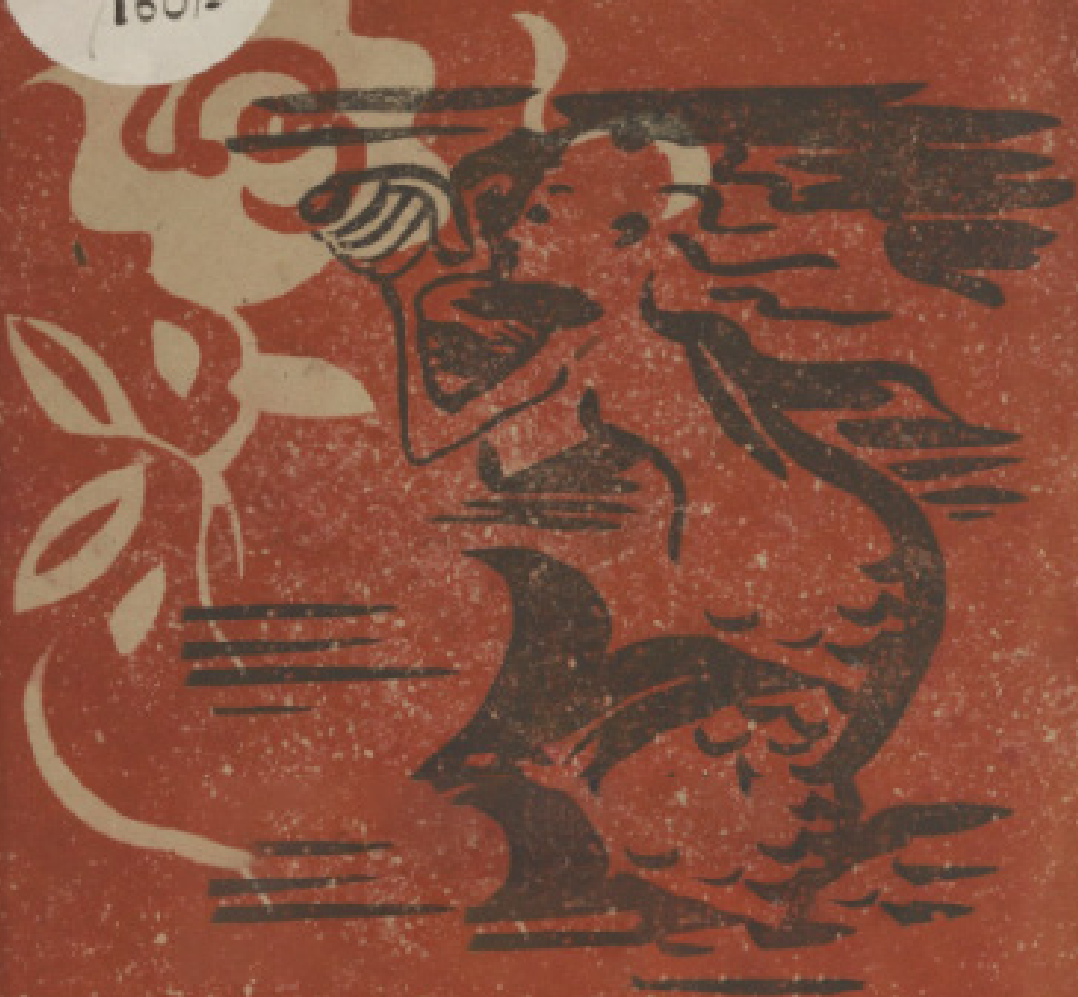

SÁCH HỒNG ĐẶC BIỆT

160 Piece
Indoch
1605

E.33

CÔ BÉ ĐUÔI CÁ

Truyện thần tiên của Andersen

BẢN DỊCH CỦA HOÀNG ĐẠO

16 Indochin
Piece 1605

ĐỜI NAY

CÔ BÉ ĐUÔI CÁ

HOÀNG ĐẠO

@TIEULUN 2024

Lời Nói Đầu

Con trẻ và cả người lớn bên Âu-Mỹ đều quen với tên Andersen Hans Christian, nhà danh sĩ Đan Mạch mà tôi muốn giới thiệu với các bạn.

Andersen sinh năm 1805 ngày mùng 2 tháng 4 ở Odense, trên đảo Funen trong biển Balti. Người là con một người thợ đóng giày và thuở nhỏ đã từng theo nghề cha, nhưng sau bỏ vào làm trong rạp hát ở Copenhagen, kinh đô nước Đan Mạch. Năm 1830, Andersen cho ra đời một tập thơ và từ đó nhập tịch làng văn. Andersen đã xuất bản nhiều kịch và đoản thiên, nhưng người nổi tiếng nhất vì ba tập truyện thần tiên viết cho trẻ em đọc. Những tập truyện ấy được hoan nghênh trong khắp thế giới, và lúc Andersen mệnh chung (1975, mùng 4 tháng 8), người được cả nước tôn sùng trọng vọng.

Cô Bé Đuôi Cá

Xa xa ngoài biển cả, nước xanh như màu hoa biếc và trong tựa pha lê. Và biển ở đây sâu lắm - để chưa có cái neo nào buông tới đáy; từ đáy biển phải chòng chát rất nhiều gác chuông nhà thờ cái nọ trên cái kia mới lên được tới mặt nước. Các loài thủy tộc sống ở dưới ấy.

Các em đừng tưởng rằng ở dưới ấy chỉ toàn một màu cát trắng. Không, không phải thế. Ở dưới ấy người ta thấy mọc những cây rất lạ lùng, cánh và lá mềm đến nỗi nước hơi rung rinh là đưa đi đưa lại như động vật vậy.

Cá to cá nhỏ đều lượn đi lượn lại trong cành cây y như chim bay liệng quanh cây cối trên mặt đất. Ở nơi sâu nhất là lâu đài của Long Vương. Lâu đài tường bằng san hô, cửa sổ cao và nhọn thì bằng hồ phách còn mái nhà thì lợp toàn vỏ hên vỏ sò, tùy theo nước triều lên xuống mà mở ra đóng lại; và những vỏ ấy trông rất đáng yêu vì trong mỗi cái vỏ lại có một hạt ngọc lấp lánh, mỗi một hạt cũng đủ làm lộng lẫy cả chiếc mũ hoa của một bà hoàng.

Đức Long Vương góa vợ đã lâu năm và Hoàng thái hậu phải đứng lên trông năm săn sóc cửa nhà cho vương. Hoàng thái hậu là một vị đức phụ và rất tự hào vì giòng dõi kim chi ngọc điệp, cho nên lúc nào bà cũng đeo mười hai chiếc vỏ sò lên đuôi, còn những người quý phái khác chỉ được đeo có sáu chiếc vỏ sò mà thôi. Tuy nhiên người ta vẫn yêu quý bà lắm, nhất là vì bà chăm nom âu yếm lũ cháu bà, các vị công chúa của Long Vương. Chúng là sáu đứa trẻ con xinh xắn, và đứa trẻ nhất lại là đứa đáng yêu nhất. Da cô bé phơn phớt màu đào như một cánh

hoa hồng, mà cặp mắt cô xanh biếc như là biển sâu, nhưng cũng như các vị công chúa khác, cô bé không có chân, thân dưới chỉ là một cái đuôi cá.

Suốt ngày chúng vui chơi trong một căn phòng rộng lớn của tòa lâu đài trên tường mọc ra những bông hoa linh động như những sinh vật. Khi những cánh cửa sổ bằng hổ phách mở rộng, cá ở ngoài đều bơi vào trong phòng y như khi ta mở cửa sổ thì chim én ở ngoài không bay vào nhà ta; khác một điều là cá bơi thẳng tới các công chúa, đớp các thức ăn trong tay các cô và để mặc các cô vuốt ve mơn trớn.

Chung quanh lâu đài là một khu vườn rộng mọc đầy cây xanh thắm và đỏ rực; quả chỉ chít và sáng bóng lên như vàng, hoa thắm như lửa cháy còn cành và lá thì linh động đưa đi đưa lại. Đất thì là cát rất nhỏ hột nhưng xanh như ngọn lửa xanh. Một màu xanh kỳ dị bao trùm trên mọi vật; ở đây, ta tưởng chừng như đương ở cao tít trên không chung quanh đều là trời xanh, chứ không tưởng là ta đương ở tận dưới đáy biển. Khi yên tĩnh thì ta có thể nhìn lên mặt trời, và lúc ấy mặt trời trông như một bông hoa đỏ sẫm, ánh sáng từ nhị hoa tia thẳng ra.

Các công chúa đều có mỗi cô một góc vườn để sửa sang trồng trọt. Có cô sửa góc vườn hoa riêng của mình thành hình một con cá voi, cô khác lại muốn khu vườn của cô trông như một người đuôi cá nhỏ; nhưng cô bé nhất vẽ góc vườn của cô theo hình mặt trời và chỉ muốn trồng những bông hoa cũng đỏ thắm như vùng thái dương. Cô là một đứa trẻ lạ lùng, thường ngồi yên không nói và có vẻ trầm tư nghĩ ngợi, và khi các chị cô thích lấy những đồ vật kỳ quái ở trong những chiếc tàu đắm xuống đáy biển đem về bày ở trong vườn, thì cô chỉ thích một

pho tượng người nhỏ bằng đá cẩm thạch trắng mà một hôm cô tìm được dưới biển sau một trận bão táp; cô đem về để cạnh những bông Hoa đỏ thắm giống như vùng thái dương của cô. Cạnh pho tượng cô trồng một cây liễu sắc đỏ; cây liễu lớn lên rất chóng và cành lá rủ xuống pho tượng, bóng liễu theo cành lá mà lay động trên nền cát trắng. Nhìn bóng liễu phát phơ, người ta có cảm tưởng rằng ngọn liễu đương đùa rờn với rễ, ngọn và rễ cố với hôn nhau.

Cô bé thích nhất là được nghe kể truyện về thế giới loài người ở trên cạn. Thường thường cô van xin bà nội cô nói cho cô nghe những điều bà biết về thuyền bè đi lại trên mặt nước, về những thành thị trên mặt đất liền, về giống người và các loài vật. Điều cô lấy làm lạ nhất và yêu thích nhất, là những bông hoa mọc trên cạn lại có hương thơm, không như những bông hoa mọc dưới đáy biển chỉ có sắc mà không có hương; và những rừng cây xanh rờn và cá lượn trong cành lá lại biết hát nghe rất hay và rất vui. Những con cá ấy bà hoàng thái hậu gọi là thế nhưng thực ra là những con chim nhỏ, vì bà biết cháu bà chưa ai được trông thấy chim nên bà sợ chúng không hiểu.

Hoàng thái hậu nói tiếp : «Khi nào các con lên đúng mười lăm tuổi thì các con sẽ được phép bơi lên mặt biển, ngồi lên hốc đá dưới ánh trăng trong và nhìn tàu bè qua lại ; lúc đó các cô, sẽ biết thế nào là rừng xanh thế nào là thành thị trên mặt đất.»

Năm sau thì công chúa đầu lòng sẽ lên mười lăm, nhưng còn những cô khác ? Các cô lớn hơn nhau mỗi có một tuổi thành thử ra cô bé út còn phải đợi những năm năm trời nữa mới tới lượt bơi lên mặt biển để nhìn xem thế giới trên kia ra sao. Nhưng các cô đều hứa với nhau rằng hễ cô nào lên xem được thấy cái gì lạ

nhất thì cũng về nói cho các cô khác nghe ; vì hoàng thái hậu chỉ nói qua loa cho các cô nghe mà các cô còn muốn biết nhiều hơn nữa kia. Nhưng không có cả nào lại nóng lòng sốt ruột bằng công chúa út, mà chính cô còn phải đợi lâu nhất và hay yên lặng và trầm tư nhất. Nhiều khi cô ngồi tựa cửa sổ và nhìn lên nước trong xanh, đưa mắt theo những con cá lội. Nhìn lên cao cô cũng trông thấy mặt trăng và các vì sao; trăng và sao chỉ mờ mờ sáng nhưng trông lại to bằng hai bằng ba khi trông trên mặt nước. Khi có một bóng đen như hình đám mây bay qua, cô đoán là một con cá voi đang bơi trên đầu hay là một chiếc tàu có nhiều thủy thủ trên boong, và chắc trong đám thủy thủ ấy không có ai có thể ửng tượng ở dưới chân mình lại có một cô con gái đuôi cá xinh xinh đang giơ hai bàn tay trắng lên.

Nay cô công chúa cả đúng mười lăm tuổi và được phép bơi lên mặt biển. Khi cô trở về thì cô có rất nhiều chuyện nói, nhưng điều cô thích nhất là nằm dài dưới ánh trăng trên bãi cát trắng và nhìn lên trên bờ biển; cô nhìn thấy mọi thành phố lớn ánh sáng đèn lung linh lấp lánh như hàng ngàn ngôi sao, và cô nghe tiếng âm nhạc, tiếng ngựa xe náo động, tiếng người cười nói ; cô lại thích nhìn các gác chuông đèn đài cao chót vót và nghe tiếng chuông ngân nga. Cô ưa thích mong mỏi những thứ ấy là vì cô không thể lên cận lại gần xem được.

Nghe chị kể chuyện, cô công chúa út mới chăm chú làm sao! Và buổi chiều hôm ấy khi cô ra đứng tựa cửa sổ và nhìn lên nước xanh thẳm, cô miên man nghĩ ngợi đến nơi đô hội lộng lẫy trên đầu, và tưởng như cô nghe thấy tiếng chuông ngân dài trên không.

Năm sau đến lượt công chúa thứ hai được bơi thẳng lên mặt nước rồi bơi đi đâu tùy ý. Lúc cô lên khỏi mặt nước thì mặt trời vừa ngả về tây, và cô cho rằng hoàng hôn là một cảnh đẹp mắt nhất. Cô bảo cả một vùng trời trông như thếp vàng và màu của các đám mây thì đẹp không thể tả được. Có đám mây đỏ thắm, có đám mây tím sẫm, hết đám này đến đám khác theo nhau bay trên đầu cô, nhưng nhanh hơn mây nhiều một đàn thiên nga bay thành hàng trông như một cánh buồm trắng kéo thẳng về phương Tây. Cô cũng bơi hướng về phương ấy, nhưng giữa lúc đó mặt trời lặn xuống và khoảnh khắc ánh hồng còn lại chìm đắm vào biển cả và sương mù.

Một năm nữa qua và cô công chúa thứ ba lại được phép lên chơi trên mặt nước. Cô bạo dạn hơn hai chị nên cô bơi thẳng vào một con sông rộng chảy xa bờ. Cô nhìn hai bên bờ sông và thấy những đồi xanh biếc trồng đầy nho ; nhà cửa lâu đài thấp thoáng ẩn hiện trong rừng nho ; cô nghe chim hót mà mặt trời nắng gắt đến nỗi thỉnh thoảng có phải lặn xuống nước cho mát mặt. Đến một nơi kia cô bơi thẳng đến một lũ trẻ con trần truồng đang lội và nô đùa ở dưới nước. Cô muốn dừng lại chơi với bọn trẻ ấy nhưng trông thấy cô chúng sợ hãi chạy mất và một con vật nhỏ sắc đen xô lại. Con vật ấy là một con chó nhưng cô chưa trông thấy chó bao giờ ; chó sủa dữ dội làm cô sợ và vội bơi trở về biển ngay. Nhưng không bao giờ cô quên được những khu rừng đáng yêu, những đồi núi xanh rờn và lũ trẻ con xinh xắn không có đuôi mà cũng biết bơi.

Cô công chúa thứ tư thì không bạo dạn như thế. Cô ở lại giữa bể và bảo như thể là thích hơn hết, vì ở đây cô có thể trông ra chung quanh rất xa, và vòm trời ở trên cổ trông giống như một cái chuông lớn. Cô cũng trông thấy cả tàu, cả thuyền ở ngoài

khởi, nhưng cách xa cô lắm, và cô bảo trông chúng giống như chim nhận bể, những con cá giống ỡm ờ nhảy lên ở mặt trước và những con cá voi khổng lồ phun nước ra đằng mũi, trông tưởng chừng như hàng trăm vòi nước ở chung quanh.

Và nay thì đến lượt công chúa thứ năm. Cô sinh vào mùa đông cho nên cô thấy những cái mà các chị không thấy. Biển toàn một màu xanh quan lục và đâu đây nổi lên bành những tảng nước đá lớn ; cô bảo mỗi một tảng trông y như một hòn ngọc và to gấp mười lần những gác chuông mà người ta có thể xây lên được. Những núi nước đá ấy hình thù kỳ dị và sáng lấp lánh như kim cương vậy. Cô ngồi trên hòn núi băng to nhất và tàu bè qua lại thoảng trông thấy cô ngồi sỗ tóc gió thổi đưa phát phơ đều sợ hãi thất đảm vội vã chèo cho mau ; nhưng đến chiều thì mây kéo đầy trời rồi sấm chớp ầm ầm và sóng gió nổi lên đưa những núi băng lên cao tít. Thuyền bè đầu hạ buồm, thủy thủ đều sợ hãi kinh khủng, nhưng công chúa thì ngồi bình tĩnh trên núi băng mà ngắm ánh chớp linh lung trong trời biển.

Lần đầu được lên trên mặt biển chơi thì năm công chúa đều lấy làm vui thích vì được xem được nghe những việc xa lạ, nhưng rồi sau các cô lớn lên được toàn quyền đi chơi đâu tùy ý thì các cô không thích lên mặt biển nữa. Các cô đều nhớ đáy biển và độ một tháng sau các cô đều bảo ở dưới ấy là hơn cả, vì chỉ có ở đấy mới thật là ở nhà.

Thường thường về buổi chiều năm cô khoác tay và cùng một lượt bơi lên mặt biển. Các cô hát nghe rất hay, và khi gió thổi mạnh và có chiếc thuyền nào bị đắm thì các cô bơi đến gần mạn thuyền mà lên tiếng hát, hát bảo bọn thủy thủ đừng có sợ hãi vì có rơi xuống đáy biển cũng sẽ được sống một đời sung sướng

vui vẻ. Nhưng bọn thủy thủ không ai hiểu được tiếng hát của các cô, họ lại lầm tưởng là tiếng rên rỉ của bão táp, với lại rơi xuống biển thăm thì họ cũng không sao hưởng được đời sống đẹp đẽ ở dưới ấy, vì tàu có đắm họ đều chết đuối vì chỉ có xác họ là rơi xuống đến lâu đài cung điện của Long Vương.

Khi năm chị em cầm tay bơi lên trên mặt biển thì công chúa bé nhất ngồi một mình ở dưới nhìn lên theo và cô cảm thấy như muốn kêu lên; nhưng giống người đuôi cá không có nước mắt, và như thế lại đau đớn khổ sở hơn ta nhiều.

Cô tự nhủ thầm : «Trời ơi, nếu ta được mười lăm tuổi ! Ta biết chắc là ta sẽ yêu dấu thế giới bên trên và loài người sống trên đó».

Sau mãi cô cũng đến tuổi mười lăm. Bà nội cô tức là bà Hoàng thái hậu bảo rằng : «Nào bây giờ đã đến lượt cô được thoải lòng, cô lại đây để tôi vấn khăn mặc áo cho cô». Và bà giắt một vòng hoa huệ trắng lên mái tóc cô, mỗi một cánh hoa là xura một viên ngọc, rồi bà lấy tám chiếc vỏ sò dính chặt vào đuôi công chúa để cho ai nấy trông thấy sẽ biết rằng cô là giòng kim chi ngọc điệp.

Công chúa tâm rằng : «Bà làm đau cháu lắm». Hoàng thái hậu trả lời : «Bà cũng biết thế, nhưng muốn có phong thể thì ai cũng phải chịu khổ một tí chứ».

Cô công chúa yêu thích những bông hoa đỏ như son của cô hơn, giá cô có thể ném bỏ những vỏ sò và cả cái vòng hoa trên đầu cô thì cô lấy làm sung sướng, nhưng cô sợ bà nên không dám làm. Cô từ biệt bà nội rồi cô bơi lên trên mặt biển, nhẹ nhàng và lấp lánh như một cái bong bóng nước.

Lúc ấy mặt trời vừa lặn, nhưng mây còn nhuộm màu hồng và vàng và chính giữa khoảng trời mờ nhạt, ngôi sao hôm lấp lánh trông trong sáng và đáng yêu quá. Không khí mát và êm dịu, còn mặt biển thì lặng như gương.

Trên mặt biển có một chiếc tàu lớn màu huyền : tàu chỉ dương có một cánh buồm thôi vì không có một ngọn gió nào; thủy thủ thì ngồi ngang ở chung quanh cột buồm. Trên thuyền có tiếng đàn sáo và có hàng trăm ngọn đèn đốt sáng chung trông vui mắt như hàng trăm ngọn cờ phấp phới trên không. Công chúa bơi gần lại mạn tàu và mỗi khi sóng cao lên thì cô lại liếc nhìn vào cửa sổ. Cô trông thấy trong tàu nhiều người ăn mặc lịch sự, nhưng người sang trọng nhất, lịch sự nhất là vị hoàng tử trẻ tuổi có đôi mắt to và đen láy. Trông chàng mới độ chừng mười lăm mười sáu và hôm nay có hội hè vui mừng như thế này là để kỷ niệm ngày sinh nhật của chàng. Thủy thủ đều khiêu vũ trên boong tàu và khi hoàng tử đứng dậy, có hàng trăm ngọn pháo thăng thiên vút thẳng lên trời; pháo sáng như ban ngày khiến cô công chúa đuôi cá sợ hãi bơi thẳng xuống nước nhưng giây phút cô lại ngừng đầu lên mặt nước, và lúc ấy cô có cảm tưởng rằng muôn sao trên trời như đang rơi xuống đầu cô. Chưa bao giờ cô được trông thấy một cảnh đốt sáng rực rỡ như thế này; những vầng lửa tròn như mặt trời văng ra chung quanh và chiếu những tia sáng rực rỡ trông như những con cá lửa có ai ném lên trên trời thăm, và mọi thứ đầu phản ánh xuống biển trong yên lặng. Chính trên chiếc tàu cũng sáng rực đến nỗi người ta trông thấy rõ từng chiếc giày thùng và từng người một.

Và chao ôi ! chàng hoàng tử trông mới lịch sự làm sao, lúc chàng bắt tay mọi người và cười nói trong khi điệu đờn vang lên trong đêm khuya êm ả.

Đêm đã khuya nhưng cô công chúa không thể dừng không chăm chú nhìn con tàu lừng lờ và vị hoàng tử lịch sự kia. Những chiếc đèn lồng xanh đỏ đã tắt hết; pháo thăng thiên không còn đốt; nhưng ở mãi dưới biển sâu cô nghe có tiếng sóng âm thầm. Cô ngồi yên lặng trên mặt nước theo sóng nhấp nhô và những lúc sóng lên cao cô có thể nhìn vào trong khoang tàu được. Nhưng giờ con tàu đi đã nhanh hơn; buồm cuộn dần hết chiếc này đến chiếc khác, sóng lên đã cao và xa xa có bóng chớp nhấp nhóang.

Trời sắp đổ cơn giông bão, và vì thế thủy thủ cuốn buồm lại. Chiếc thuyền to lớn bị gió đưa vào chỗ này sang chỗ khác như bay trên biển dữ ; sóng nhô lên cao như những trái núi đen lớn, tưởng chừng như muốn vượt qua các cột buồm, nhưng con tàu đâm nhào như con thiên nga xuống giữa lòng sông rồi lại nhô lên trên mặt sóng cao như tháp. Cô bé đuôi cá thì cho là thể thao lắm. Nhưng bọn thủy thủ không nghĩ thế được. Chiếc thuyền dần ra và nứt rạn ; những tấm ván dày chắc cũng bị sóng biển ròn rập uốn cong ; cột buồm đổ gãy ngang giữa y như bằng sậy ; con tàu một bên bị phá tung và nước biển đổ ủa vào. Cô bé đuôi cá biết họ lúc ấy nguy ngập, nhưng chính cô cũng phải để ý tránh những mảnh tàu vỡ trôi lên bênh trên mặt nước. Trong một lúc lâu trời tối đen như mực làm có không nom thấy gì hết, nhưng bỗng có tia chớp nhoáng đủ sáng để cô nhận rõ mọi vật trên tàu. Ai nấy đều nhào ngã mỗi người một nơi. Cô riêng để ý trông tìm vị hoàng tử và lúc tàu bị sóng phá thành từng mảnh, cô nhìn thấy hoàng tử rơi xuống biển sâu. Cô lấy làm vui lòng lắm, vì giờ thì chắc là hoàng tử sẽ xuống dưới biển với cô, nhưng cô tức khắc nhớ rằng người trần không sống dưới nước được và hoàng tử rơi xuống được tận lâu đài của vua cha nàng

thì chắc hoàng tử chết đuối mất rồi. Không thể để cho chàng chết được, không, không thể để thế được ! Cô bèn bơi bừa vào trong đám mảnh tàu vỡ ngổn ngang trên mặt sóng, quên hẳn rằng những mảnh ấy có thể đập vào cô làm cô bị thương được. Rồi cô lặn xuống dưới sóng, ngổi lên mặt nước, cô đến cứu vị hoàng tử sắp sửa chìm lỉm. Hoàng tử tay chân đã rời rã, không bơi được nữa trong biển dữ, cặp mắt đẹp của chàng đã nhắm nghiền lại và chắc là không chết mất nếu cô bé đuối cá không lại cứu chàng. Cô nâng đầu chàng lên khỏi mặt nước rồi để mặc sóng đánh trôi cả hai đi đâu thì đi.

Trời rạng đông thì bão tắt, và trên mặt biển không còn thấy một mảnh tàu vỡ nào. Mặt trời ở dưới nước mọc lên đỏ rực; đôi má hoàng tử cũng hồng hào tươi màu, nhưng mắt chàng vẫn nhắm nghiền. Công chúa hôn lên vùng trán đáng đẹp và vuốt lại mái tóc ướt của hoàng tử. Chàng trông lúc bây giờ giống in như pho tượng bằng cẩm thạch dưới khu vườn nhỏ của công chúa; công chúa lại hôn chàng lần nữa và đợi chàng hồi tỉnh.

Rồi thì cô thấy đất liền ở trước mặt, xa có dãy núi xanh hùng vĩ, trên ngọn tuyết phủ lóng lánh y như hàng đàn thiên nga trắng toát đương đậu ở đây. Gần bờ biển là rừng xanh rờn và ngay cửa rừng có một tòa nhà giống như ngôi đền hay ngôi chùa cổ cũng không rõ nữa. Trong vườn cam và chanh mọc đầy ngoài cửa trồng ít cây dừa cao vút. Chỗ ấy là một cái vũng nhỏ yên lặng như rất sâu, kéo thẳng tới ven đồi cát trắng; cô bơi lại đây và đặt hoàng tử lên trên cát, để ý nâng đầu chàng cao hơn thân trong ánh dương ấm áp.

Rồi thì có tiếng chuông ngân nga, từ trong ngôi nhà trắng đưa ra, và cô thấy lộ nhỏ một đám thiếu nữ ra chơi ngoài vườn.

Cô bé đuôi cá bơi ra xa rồi núp sau những tảng đá mọc nhô lên khỏi mặt nước, và lấy bột biển che khắp cả tóc và ngực khiến cho không ai nhìn thấy mặt mình. Rồi cô đợi xem chàng hoàng tử khôn khổ kia sẽ ra sao.

Sau đó không lâu có một thiếu nữ đi về ngã ấy; thiếu nữ giắt mình kinh sợ khi nom thấy hoàng tử, nhưng chỉ kinh sợ trong một lúc. Thiếu nữ chạy đi gọi chị em đến, và cô bé đuôi cá thấy hoàng tử hồi tỉnh và mỉm cười với những người chung quanh. Nhưng hoàng tử không gửi một nụ cười nào cho cô, vì lẽ tự nhiên là chàng không biết chính cô đã cứu chàng. Khi người ta đem hoàng tử vào ngôi nhà trắng lớn, cô cảm thấy đau đớn buồn bã và cô vội nhào lặn xuống biển tìm đường về cung điện của vua cha.

Xưa nay cô vốn là người ít nói và hay nghĩ, nhưng sau câu chuyện kia, cô lại trở nên trầm tĩnh hơn nữa. Các chị cô hỏi đã trông thấy gì lần đầu cô lên trên mặt biển, nhưng cô không muốn nói cho họ nghe gì cả.

Từ đó, đã nhiều lần, hoặc chiều hoặc sáng, cô bơi lên chỗ cô thấy mặt vị hoàng tử lần sau cùng. Cô thấy trái cây trong vườn dần dà chín đỏ và người ta hái đem đi; cô thấy tuyết tan trên đỉnh núi hùng vĩ, nhưng hoàng tử thì cô không gặp lần nào nữa, và mỗi lần cô trở về không lòng cô lại thêm khô héo. Cô chỉ còn một điều an ủi lòng cô là ra ngồi trong khu vườn nhỏ của cô giờ tay ôm lấy pho tượng cẩm thạch trông giống in hoàng tử. Nhưng cô không để ý gì đến các cây hoa của cô nữa; nó mọc bừa như rừng lên qua các lối đi và uốn thân lùa lá vào những cành cây đại thụ khiến cho rườm rà đến nỗi bóng dưới rợp tối om.

Sau cùng công chúa không chịu đựng được nỗi khổ tâm nữa và ngổ lòng cho một người chị cô được biết, thành ra các chị khác cũng biết chuyện cả : và rồi chuyện ấy đến tai vợ chồng một nhà đuôi cá kia, họ đem đi kể cho bạn thân họ hay. May thay trong bọn này có người biết hoàng tử là ai; người ấy cũng đã được xem cuộc vui mừng trên chiếc thuyền và biết rõ hoàng tử ở đâu lại và nước chàng là nước gì.

Các vị công chúa bèn đến rủ cô em út, rồi tay quàng vai nhau, chúng bơi lên một lượt đến chỗ hoàng tử ở. Lâu đài của hoàng tử làm bằng đá màu vàng nhạt óng ánh, thêm bậc bằng cẩm thạch, và có một nơi có bậc xuống tận biển. Trên nóc lâu đài có xây những vòm cao quét vàng rực rỡ, và giữa những cột xây quanh hàng hiên đều có đặt những pho tượng bằng cẩm thạch trông giống hệt người sống. Nhìn qua những cửa sổ cao ngất thì thấy những gian phòng rộng rãi có rèm gấm phủ, có thảm hoa giải, còn trên tường đâu cũng thấy treo những bức họa lớn. Ở giữa gian phòng chính, lại có xây một cái giếng cạn, có cóc phun cao tới gần cái vòm bằng pha lê và ánh nắng chiếu qua vòm lấp lánh xuống mặt nước và trên lá những cây cảnh xinh đẹp mọc trong giếng cạn.

Từ ngày biết nơi ăn chốn ở của hoàng tử, cô bé đuôi cá đã nhiều lần nhô lên mặt biển, trong lúc chiều xuống hay đêm đến. Cô bơi lại gần đất liền gần hơn ai hết, cô rẽ vào trong ngọn sông đào, dưới một dãy hiên cho bóng mát xuống nước biển. Cô ngồi đấy và nhìn hoàng tử, trong khi hoàng tử tưởng chỉ có mỗi một mình mình dưới bóng trăng sáng.

Có nhiều buổi chiều cô thấy chàng căng buồm trong chiếc xuồng, cò quạt phấp phới và chiêng trống rung rinh; cô nấp trong đám lan xanh nhòe ra, và khi gió thổi lật chiếc khăn choàng màu trắng bạc và có người ngó thấy thì họ đồ đây là một con thiên nga đương xòe cánh.

Cũng có nhiều đêm cô gặp dân chài lưới đánh cá dưới ánh sáng lập lờ của ngọn đuốc và nghe họ nói chuyện với nhau về hoàng tử; họ khen ngợi hoàng tử rất mực, làm cho lòng cô sung sướng, sung sướng hơn cả hôm cô cứu hoàng tử, lúc chàng trôi xuôi trên mặt sóng. Và cô nhớ lại đầu tóc chàng đã gói lên lòng cô như thế nào, và cô đã yêu hôn chàng nồng nàn bao nhiêu; song những chuyện ấy nào chàng có biết, kể ra chàng thực cũng chưa biết nàng, cả đến trong giấc mơ.

Cô bé đuôi cá mỗi ngày mỗi yêu loài người hơn, mà cô càng ngày càng muốn sống chung với họ. Thế giới của họ hình như to lớn hơn thế giới của giống người đuôi cá của cô nhiều; này, họ có thể bơi thuyền vượt biển, trèo lên đỉnh núi cao ngất từng mây, và đất đai riêng của họ; rừng nương của họ rộng quá tầm mắt của cô xa.

Có nhiều điều về thế giới ấy cô muốn biết lắm, nhưng các chị cô đều không biết cả. Chỉ có bà cụ tổ mẫu cô là biết hết mọi sự trên trần giới mà cụ gọi là đất liền trên mặt biển. Cô bé bèn hỏi bà nội :

- Nếu giống người không chết đuối thì họ có sống mãi được không ? Hay là họ cũng già thì chết như ở dưới biển chúng ta ?

Bà cụ đáp :

- Có chứ, họ cũng chết mà đời họ sống lại ngắn hơn đời chúng ta nữa kia. Chúng ta có thể sống lâu tới ba trăm tuổi, nhưng khi chúng ta sẽ hóa ra bọt biển trên mặt nước và cũng không được chôn cất gần họ hàng thân thích nữa. Chúng ta không có linh hồn bất diệt, không bao giờ ta được sống một đời mới khác nữa; chúng ta cũng như thân thể cây lau sậy, một khi đã cắt nhổ đi rồi, thì không mọc lên được nữa. Trái lại, loài người có linh hồn cứ sống mãi không bao giờ chết - dẫu thân thể họ đã đem chôn xuống đất rồi cũng vậy - linh hồn người bay cao lên không trung, đến tận những vùng sao lấp lánh. Cũng như ta bơi lên mặt biển đến được đất người ở, linh hồn họ bay lên những xứ xa lạ rất ngoạn mục chúng ta không bao giờ nhìn tới được.

Buồn nản cô bé đuôi cá hỏi :

- Sao ta lại không có linh hồn bất diệt ? Trời ơi, giá tôi đánh đổi cả mấy trăm năm tôi sống được lấy một ngày làm người, để có thể mong sống trên thế giới trong không trung.

Bà cụ đáp :

- Con chớ nên buồn phiền về việc ấy. Chúng ta còn sung sướng hơn giống người nhiều.

- Thế ra con phải chết và theo gió thổi đi như bọt nước trên mặt biển; con sẽ không còn được nghe sóng réo, không được nhìn hoa đẹp và vàng dương hồng nữa. Con không có cách gì để mà có được một linh hồn bất tử hay sao ?

Bà cụ đáp :

- Không có cách gì cả. Trừ phi có một người yêu con hơn cả cha mẹ người, đem hết cả tâm hồn ra thương mến con và cưới con làm vợ và nguyện yêu con suốt đời này và mãi mãi; lúc đó linh hồn người sẽ lan lên người con và con cũng được dự phần vào cái điểm phúc ấy của loài người. Lúc đó, người sẽ có thể cho con được một linh hồn, mà vẫn giữ nguyên được linh hồn mình. Nhưng không bao giờ lại xảy ra một việc như thế được ! Cái đuôi cá của con ở dưới này thì cho là xinh, trên kia họ coi là một vật ghê tởm, vì họ không biết gì hết. Ở trên ấy, ai nấy đều phải gọi có một đôi vật xấu xa mà họ gọi là chân thì mới là lịch sự.

Nghe bà nói, cô bé đuôi cá thở dài và buồn rầu nhìn đuôi của mình.

Bà cụ nói :

- Ta nên biết an phận và vui vẻ hưởng lộc trong ba trăm năm trời. Theo ý bà thì cũng đã là vui lâu lắm rồi. Chính ngay chiều hôm nay cũng có cuộc khiêu vũ trong triều đấy !

Cuộc dạ vũ thật là long lẫy, trên trần có lẽ chưa được thấy bao giờ. Trần và tường gian phòng khiêu vũ đều bằng pha lê, dày nhưng trong suốt. Hàng trăm vỏ hến sò khổng lồ, màu hồng xẫm hay màu lá mạ đều treo thành hàng ở hai bên tường, trong vỏ nào cũng chập chờn một ngọn lửa xanh soi sáng khắp cả gian phòng và chiếu suốt qua cả tường pha lê, khiến cho nước biển chung quanh sáng rực lên một quãng xa. Không biết bao

nhiều là cá lớn cá nhỏ bơi qua tường mà vào; có lắm con vây màu đỏ huyết sáng rực lên còn con khác thì vây lóng lánh như vàng bạc.

Qua gian phòng khiêu vũ, một giòng nước chảy ngang; đó là nơi các ông và các bà các cô đuôi cá khiêu vũ theo điệu nhạc riêng. Thật ở trên trần không bao giờ được nghe những giọng ca hay như thế. Giọng cô bé đuôi cá trong nhất, đầm ấm nhất, và tiếng vỗ tay tán thưởng kêu ran; trong một giây, lòng cô yên vui, vì cô biết tiếng cô hát đáng yêu nhất ở dưới biển cũng như ở trên mặt đất. Nhưng rồi cô lại nghĩ đến thế giới ở trên kia; cô không sao quên được vị hoàng tử phong nhà và cũng không quên được nỗi buồn không có một linh hồn bất tử như chàng. Cô bèn trốn ra ngoài cung, trốn cả cuộc vui lẫn tiếng đàn hát, và buồn rầu ngồi một mình trong khu vườn nhỏ của cô.

Bỗng cô nghe thấ tiếng kèn thổi vọng xuống nước và cô nghĩ : «Bây giờ chắc là chàng đương chèo thuyền qua ở trên kia, chàng mà ta yêu hơn cả cha mẹ ta; bao nhiêu ý nghĩ của lòng ta đương vẩn vương lấy chàng và ta muốn để cả hạnh phúc của đời ta vào trong tay chàng. Được chàng và được một linh hồn bất tử thì bảo làm gì mà ta không làm ! Ừ, bây giờ các chị ta còn đương khiêu vũ trong cung, thì ta nên bơi đến nhà mụ phù thủy của biển sâu; từ xưa đến nay ta vẫn sợ mụ, nhưng may ra mụ giúp ích bảo ban ta được điều gì chẳng.

Nghĩ vậy, cô bé đuôi cá bèn bơi thẳng ra ngoài cỏi đến khu nước xoáy nơi mù phù thủy ở. Cô chưa đến con đường ấy bao giờ. Ở đó hoa không mọc được, giống bể cũng không; chỉ toàn là cát xám tro tro đi thẳng đến xoáy nước. Ở chỗ xoáy, nước đỏ như thác, ầm ầm như một cái cối xay nước, cuốn thành vòng tròn và kéo mọi thứ trôi vào xoáy xuống tận vực sâu. Cô phải bơi thẳng qua nhiều xoáy nước đỏ ầm ầm như thế mới đến được đất của mù phù thủy. Đất đai của mù ta chỉ toàn là một thứ bùn sôi sùng sục mà mù ta gọi là cỏ non của mù. Sau giải bùn ấy là một khu rừng kỳ dị và giữa khu rừng chính là nhà mù phù thủy. Cây cao và bụi rậm trong rừng đều là một thứ hoạt mộc - nửa là cây, nửa là động vật - trông giống như những con rắn trăm đầu mọc ở dưới đất lên, cành cây đều là những cánh tay dài và nhợt nhạt, đầu có những ngón tay giống hệt đầu rắn mềm mại; những cành quái dị ấy quán quít uốn éo từ dưới gốc dưới rễ lên cho đến ngọn cao. Bất cứ vật gì dưới biển đụng phải cũng bị thương và bị chúng giữ diệt lại không bao giờ nhả ra nữa. Cô bé đuôi cá trông thấy sợ hãi quá và đứng dừng lại, trống ngực đập thình thình. Cô kinh khủng muốn quay gót, nhưng cô nghĩ đến hoàng tử và đến linh hồn của loài người và lòng cô trấn tĩnh lại. Cô buộc mớ tóc mây dài sát vào đầu, để cho hoạt mộc khỏi bắt được, rồi cô khoanh hai tay vào ngực và nhaoi mình đâm vút qua nước như cá lội giữa những cây hoạt mộc ghê sợ nó giơ tay dài và nhợt nhạt với theo. Cô nhận thấy hầu hết những ngón tay ấy đều có hàng trăm cái móng tay cứng như sắt được nắm chắc lấy một vật gì. Có nhiều người chết rơi xuống đây bây giờ chỉ còn là những bộ xương trắng ngát ngưỡng trong tay chúng; chúng còn nắm chắc vô số là bơi chèo và hòm siêng của những tàu bị đắm và cả một cô bé đuôi cá mà chúng đã đập chết, khiến cho cô trông thấy rừng mình sồn gai ốc.

Rồi thì cô đến một vũng nước tù đầy những rắn nước béo nung núc đương lẫn lộn và phơi bụng trắng ra. Giữa vũng là một căn nhà xây toàn bằng xương người chết đuối, và mụ phù thủy của đại dương đương ngồi chơi, có con cóc bám vào miệng mà ăn y như người ta có kẻ ngậm đường cho chim mổ vậy. Mụ ta gọi những con rắn nước béo mập ghê tởm là các con và để chúng tự do bò qua cả lòng mụ.

Mụ nói :

- Tôi biết cô muốn gì rồi ! Cô khờ sở đến hóa điên rồi mà. Nhưng khờ sở thì khờ sở cô cứ đi con đường của cô, phải không cô công chúa đáng yêu của tôi ? Cô muốn rút bỏ cái đuôi cá của cô, phải không nè ? và cô muốn có một đôi cẳng sậy như loài người, để rồi vị hoàng tử phải say mê cô, và cô được cả hoàng tử lẫn một cái linh hồn bất diệt nữa chứ gì ?

Mụ phù thủy nói rồi cả cười, mụ ta cười rũ rượi, cười ha hả làm cho cóc và rắn rơi cả xuống đất mà bò lồm ngồm.

Mụ ta nói tiếp :

- Cô đến hôm nay là may lắm đó; nếu cô để chậm đến sáng sớm mai mới lại thì còn phải đợi một năm nữa già mới lại giúp cô được. Để rồi già nghiền cho cô một liều thuốc, cô bơi lên trên cạn, ngồi ở bờ biển thì đuôi cô sẽ chia làm hai và biến vào một đôi chân người, nhưng cô sẽ bị đau đớn lắm đấy, già bảo trước cô vì nó sẽ như dao sắc đâm vào người cô. Ai trông thấy cô cũng cho cô là người đẹp nhất trên đời. Cô vẫn giữ nguyên được đáng đi uyển chuyển của cô và không một ai khiêu vũ

được nhẹ nhàng được như cô; nhưng mỗi bước cô đi sẽ làm cô đau đớn như bước trên dao sắc đến chảy máu ra. Nếu cô bằng lòng chịu khổ chịu sở như thế thì già này mới giúp cô được.

- «Xin vâng», cô bé đuôi cá đáp lại bằng một giọng run sợ; cô nghĩ đến hoàng tử và đến việc cô được một linh hồn bất tử.

Mụ phù thủy lại nói :

- Nhưng xin cô nhớ cho rằng một khi đã thành hình người rồi thì không bao giờ lại có thể hóa ra đuôi cá được nữa. Cô không bao giờ còn có thể lặn xuống nước tìm chị em cô hay trở về cung điện của vua cha nữa; và nếu cô lại không được hoàng tử yêu thương cô đến nỗi vì cô mà quên cả cha mẹ và đem hết cả tâm hồn ra vắn vít lấy cô rồi cưới cô làm vợ, thì rồi cô cũng không có được một linh hồn bất diệt đâu. Ngay hôm hoàng tử cưới vợ khác, lòng cô sẽ tan vỡ và cô sẽ phải hóa ra bọt biển trên mặt sóng !

Cô bé đuôi cá đáp : «Xin nguyện như lời». Nhưng trông mặt cô lúc bấy giờ xanh nhợt như tàu lá.

Mụ phù thủy lại nói :

- Nhưng cô còn phải trả tiền công tôi nữa, và tôi không lấy rẻ đâu. Giọng cô hát nghe đáng yêu nhất ở dưới đáy biển này và cô tưởng rằng cô sẽ lấy giọng tốt mà mê hoặc chàng, tôi biết; nhưng không, cô phải để cái giọng ấy lại cho tôi. Để cho cô liều thuốc quý báu của tôi, thì tôi phải chọn đánh đổi vật quý báu nhất của cô, vì tôi phải rỏ vào đây mấy giọt máu của tôi để cho thuốc hóa ra sắc như lưỡi kiếm.

Cô bé đuôi cá hỏi :

- Nhưng mẹ lấy mất giọng nói của tôi rồi thì tôi còn gì nữa đâu ?

Mẹ phù thủy đáp :

- Cô còn cái thân hình đáng yêu của cô, cái dáng đi nhẹ nhàng và cặp mắt long lanh; thế cô cũng đủ làm mê một lòng người rồi, cô ạ. Hừm, hay là cô đã hết cả can đảm rồi đây ? Thôi cô thè lưỡi ra để tôi cắt lấy tiền công, rồi tôi đưa cô liều thuốc quý giá kia.

Cô bé đuôi cá đáp : «Vâng, xin nguyện như lời ! », và mẹ phù thủy bèn đặt sanh lên hỏa lò để nấu thuốc. Mẹ nói : «Sạch sẽ là một nét quý» và mẹ lấy vải con rắn buộc thắt nút lại làm giẻ lau chảo, rồi mẹ lấy dao rạch ngực để máu đen chảy từng giọt vào trong lòng chảo. Hơi nóng bốc lên biến thành những hình thù quái dị, khiến ai trông thấy cũng kinh hồn táng đờm. Lúc lúc mẹ phù thủy lại để một thứ gì man mát vào và tức thì có tiếng nổ réo lên như tiếng cá sấu khóc vậy. Sau mỗi thuốc nấu mới xong và trong vắt như nước suối.

Mẹ phù thủy bảo cô bé đuôi cá : «Đây, của cô đây». Và mẹ cắt lưỡi cô bé đi làm cho cô bé hóa ra câm đặc, và từ đấy trở đi không còn cất tiếng hát hay nói chuyện được nữa.

Mẹ phù thủy nói : «Nếu lúc trở về mà bọn hoạt mịch nắm lấy cô, thì cô chỉ vẩy một giọt thuốc vào chúng, là chúng sẽ tan vỡ ra hàng nghìn mảnh». Nhưng cô bé đuôi cá cũng không cần dùng đến phương pháp ấy; hoạt mịch thoáng trông thấy liều thuốc trong tay cô sáng ngời như sao băng đều sợ hãi hết vía lui

ra xa. Nhờ vậy nên cô chóng ra khỏi khu rừng, khỏi giải bùn và nước xoáy ồn ào dữ dội.

Cô đi qua lâu đài của vua cha; trong gian phòng khiêu vũ, đèn đuốc đã tắt hết, và chắc ai nấy đều yên giấc cả; nhưng giờ cô đã hóa câm và sắp đi không bao giờ về nữa cô cũng không dám vào thăm hỏi ai cả. Lòng cô buồn thảm như muốn vỡ làm hai. Cô len lỏi vào trong vườn, đến mỗi khu trồng hoa của các chị hái một bông ghóa, hôn gửi muôn ngàn cái vào trong cung điện, rồi lại quay ra bơi lên khoảng nước xanh đen thẫm.

Khi cô đến lâu đài của hoàng tử vào trèo lên bậc thang cẩm thạch huy hoàng, thì mặt trời vãn chưa mọc. Trên vòm trời, trăng sáng trông rất đẹp. Có bé uống liền thuốc sắc như dao và nóng như lửa và cô cảm thấy như một ngọn kiếm hai lưỡi đương xiên qua thân cô; cô rên rỉ đau đớn và nằm lịm đi như người chết rồi.

Lúc vầng dương mọc lên khỏi mặt biển cô sực tỉnh và thấy đau nhói trong mình, nhưng ngay trước mặt cô là vị hoàng tử trai trẻ và phong nhã. Chàng dương cặp mắt đen nhánh như than nhìn cô chăm chú quá, khiến cô cúi mặt xuống và nhận ra rằng đuôi cá cô đã mất, và cô có một đôi chân trắng nhỏ xinh nhất đời; nhưng cô thân thể trần truồng nên cô vội lấy mớ tóc mây dài quấn lấy mình. Hoàng tử hỏi cô là ai và sao lại đến đây; nhưng cô chỉ lấy đôi con mắt xanh thẳm mà nhìn chàng một cách buồn bã nhưng âu yếm, vì trả lời thì cô không nói được. Chàng bèn cầm lấy tay cô và dắt cô vào trong cung. Thật y như lời mù phù thủy, mỗi bước cô đi là cô bước lên mũi kim hay mũi dao bén; nhưng cô vui lòng chịu đau và tay cầm tay hoàng tử, cô trèo lên bậc thang, nhẹ nhàng như cái bóng nước, nhẹ

nhàng đến nỗi khiến hoàng tử và ai nấy đều ngạc nhiên nhìn dáng điệu kiều diễm và khinh khoái của cô.

Thế rồi người ta may cho cô những quần áo quý giá, toàn bằng lụa là gấm vóc. Trong tất cả cung điện không ai đẹp bằng cô, nhưng cô lại là người câm, không nói, không hát được. Có nhiều thị nữ yếu điệu ăn vận lụa là, đến hát hầu hoàng tử và hoàng gia; một cô hát nghe hay hơn cả và hoàng tử vỗ tay tán thưởng và mỉm cười nhìn cô ả. Thấy vậy lòng cô bé đuôi cá xao xuyến. Cô tự biết cô hát còn ha hơn nhiều, và cô nghĩ thầm : «Ôi ! nếu chàng biết được vì muốn gần chàng mà ta đã cho mất giọng hát của ta».

Rồi theo nhịp đàn uyển chuyển, thị nữ lại khiêu vũ một vài điệu nhẹ nhàng tha thướt. Thấy vậy cô bé đuôi cá cũng giơ hai cánh ta trắng muốt lên, đứng thẳng lên đầu ngón chân và nhẹ nhàng lướt trên sàn nhà. Mỗi bước cô đi lại làm tăng thêm vẻ kiều lệ của cô, và đôi mắt cô làm siêu động lòng người hơn cả tiếng hát bọn thị nữ.

Ai nấy đều khoái mắt, nhất là vị hoàng tử, và cô lại khiêu vũ thêm nữa, tuy mỗi khi chân cô chạm xuống đất là cô thấy như đứng trên mũi dao sắc. Hoàng tử phán truyền cô sẽ luôn luôn ở cạnh chàng và từ đó người ta đặt ở ngoài cửa phòng hoàng tử một chiếc đệm gấm để cô ngồi.

Rồi hoàng tử truyền lệnh cho cô ăn, mặc quần áo đàn ông để tiện cưỡi ngựa đi rong cùng chàng. Hai người cầm cương song song phi qua những khu rừng thơm ngát, cành cây xanh non chạm cả vào vai và đàn chim nhỏ hót líu lo trong đám lá xanh rờn. Cô cùng hoàng tử trèo lên mãi đỉnh núi cao, và tuy bàn

chân mềm mại của cô đau đến rướm máu ra, cô cũng chỉ cười và theo chàng cho đến lúc mây đùn ở dưới chân như những đàn chim sắp bay đi những xứ lạ.

Đêm đến, khi mọi người trong cung điện đều ngủ yên, cô lên ra ngồi trên những bậc thang cẩm thạch rộng lớn, và để chân nóng như lửa đốt xuống nước biển cho dịu mát; và lúc ấy cô nghĩ đến những người thân của cô đang ở dưới sâu thẳm kia.

Một đêm, các chị cô đang tay bơi lên mặt biển, các vị công chúa vừa bơi vừa hát những điệu buồn thảm. Cô vẫy các chị và các chị cô cũng nhận ra được cô, và báo cho cô biết cô bỏ nhà ra đi làm cả nhà đều khổ sở bao nhiêu.

Sau đó đêm nào các chị cô cũng lên thăm cô, và một lần cô thấy ở ngoài xa xa bà nội cô đã lâu năm lắm chưa lên trên mặt biển và cả đức vua cha đội mũ miện trên đầu. Hai người đều giờ tay vẫy cô, nhưng không dám lại gần đất như các chị cô.

Mỗi ngày hoàng tử lại yêu dấu cô hơn; hoàng tử yêu dấu cô như người ta yêu dấu một đứa trẻ thơ ngoan ngoãn, âu yếm, nhưng không bao giờ chàng nghĩ đến lấy cô làm vợ cả. Thế mà cô phải thành ra hiền thê của chàng, nếu không thì cô không bao giờ có một linh hồn bất tử, mà sẽ phải tan ra bọt biển, sáng hôm chàng cưới vợ khác. Mỗi khi hoàng tử ôm cô và hôn lên vùng trán sáng cô, thì đôi mắt cô bé đuôi cá lại như hỏi ham đắm đuối :

- Chàng có yêu tôi hơn hết không ?

Hoàng tử đáp :

- Tôi yêu em hơn ai hết vì em tốt bụng hơn cả. Em yêu tôi hơn hết thấy mọi người, và em trông giống in một thiếu nữ đáng yêu mà tôi đã gặp một lần nhưng không bao giờ còn trông thấy nữa. Đạo ấy tôi bị đắm tàu, sóng đánh giạt tôi vào bờ, đến cạnh một ngôi chùa kia; lúc đó có nhiều thiếu nữ đương hành lễ và cô thiếu nữ trẻ nhất đám đã trông thấy tôi nằm sóng soài trên bờ bể và đã lại cứu tôi; tôi gặp mặt nàng chỉ có hai lần cả thấy; và chỉ có một mình nàng là người tôi có thể yêu trên đời này, nhưng em trông giống in nàng và trông em, lòng tôi lại hình dung ra nàng được. Nàng chắc đã thế phát rồi và may trời phạt dun dủi em đến với tôi để thay nàng, vậy em đừng bao giờ bỏ tôi mà đi nhớ.

Nghe nói, cô bé đuôi cá than thầm : «Trời ơi, chàng không biết rằng chính tôi đây đã cứu chàng chính tôi đã nâng đỡ chàng từ ngoài biển cả đến khu rừng; tôi đã ngồi nấp dưới bọt biển để nhìn xem có ai trong ngôi chùa ra không; tôi đã trông rõ cô thiếu nữ chàng yêu hơn tôi !»

Và cô thở dài một tiếng, vì khóc thì cô không biết khóc.

- «Chàng bảo thiếu nữ đã thế phát và không trở về đời trần tục này; như vậy họ còn gặp nhau nữa. Vậy chỉ còn ta ở lại với chàng, ta được gặp chàng hàng ngày; ta sẽ yêu dấu âu yếm chàng, và có phải hy sinh tính mệnh cho chàng ta cũng vui lòng !»

Nhưng bỗng có tin đồn hoàng tử sắp cưới vợ và sắp lấy công chúa con vua láng giềng, và vì thế hoàng tử đương sắm sửa cho ra khơi một chiếc tàu rất lịch sự. Lệnh truyền ra rằng : «Hoàng

tử ra đi du lịch sang thăm đất nước lân bang». Nhưng ai nấy đều biết rằng hoàng tử ra đi tiền hô hậu ủng như vậy là để nom mắt công chúa con vua ấy.

Cô bé đuôi cá nghe tin lắc đầu và mỉm cười; cô biết rõ lòng của hoàng tử hơn ai hết. Hoàng tử đã bảo cô «Tôi phải đi; tôi phải đến nom mắt vị công chúa xinh đẹp kia, hoàng phụ và mẫu hậu đã ra lệnh thì phải theo, nhưng hai ngài cũng không ép được tôi phải cưới nàng đem về. Tôi không thể yêu nàng được; nàng không giống cô thiếu nữ yếu điệu trong ngôi chùa mà em trông giống như in. Nếu vạn nhất tôi phải chọn lấy một người vợ, thì chắc chắn là tôi chọn em, nghe chưa cô bé có đôi mắt long lánh mà tôi đã tìm thấy ? » Nói xong hoàng tử hôn lên cặp môi hồng của cô, lùa tay vào mớ tóc dài của cô mà chơi, và đặt đầu lên sát trái tim cô, trong khi cô mơ tưởng đến diễm phúc của loài người và một linh hồn bất diệt.

Đến khi hai người ngồi đi sang thăm vua láng giềng, Hoàng tử bảo cô : «Chắc hẳn là cô bé em cảm của tôi không sợ sóng biển». Rồi chàng kể cho cô nghe chuyện bão táp và biển lặng, chuyện những cá lạ ở dưới sâu và những thú mà người lặn ở biển kể lại, và cô bé đuôi cá vừa nghe vừa mỉm cười, vì chuyện dưới đáy biển thì cô biết hơn ai hết.

Những đêm sáng trăng, khi mọi người trên tàu đều yên giấc trừ người cầm lái ra, cô ngồi ở mạn tàu và nhìn xuống nước trong, và cô mừng rỡ như trông thấy cả cung điện của đức vua cha. Cao ở trên tòa cung điện, có lẽ là hoàng thái hậu đầu đội ngâu quan đương đứng nhìn qua những giò nước lên tận đáy chiếc tàu. Thế rồi các vị công chúa chị cô bơi lên mặt biển, và buồn rầu nhìn cô, và giơ tay trắng lên gọi cô. Cô nhìn các chị

gật đầu vẫy và mỉm cười, cô muốn nói cho các chị biết rằng cô khỏe mạnh và sung sướng, nhưng ngay lúc ấy có tên thị vệ lại gần và các chị cô vội lặn xuống nước, lặn nhanh đến nỗi chính cô cũng nửa ngờ nửa tin rằng những cánh tay trắng ban nãy cô trông thấy chỉ là bọt biển trên mặt sóng.

Sáng hôm sau con tàu cập bến kinh đô phồn thịnh của đức vua láng giềng. Và chuông đền chùa đều nổi gióng; ở mãi ngọn những chòi cao, tiếng kèn chào vọng ra xa và binh lính đứng sắp hàng dãy cờ và dáo mác lấp lánh.

Rồi mỗi ngày là một lần hội hè yến tiệc. Các cuộc khiêu vũ và hội họp cứ liên tiếp nhau, nhưng công chúa chưa có mặt, vì họ bảo còn phải người đi rước công chúa đương học tập đức tính của vua chúa ở một ngôi chùa xa về. Sau cùng công chúa cũng về tới nơi.

Trầm mặc, cô bé đuôi cá ngồi yên nhìn sắc đẹp của công chúa; và cô phải nhận rằng cô chưa trông thấy ai có khuôn mặt kiều diễm bằng công chúa. Da dẻ công chúa mịn màng và trong suốt và dưới đôi lông mày dài và đẹp, một cặp mắt hiền đức, màu xanh thẫm, như mỉm cười.

Trông thấy nàng, hoàng tử kêu lên : «Trời ơi, quý nương đây ư ? Quý nương đã cứu tôi khi tôi nằm sóng soài trên bờ biển đầy mà». Và hoàng tử ôm lấy người yêu mặt thẹn đỏ ửng.

Rồi hoàng tử quay lại bảo cô bé đuôi cá :

- Điều tôi mong mỗi nhất đời đã đến. Chắc em thấy may mắn em cũng vui cho tôi, vì em yêu tôi hơn cả mọi người.

Và cô bé đuôi cá cúi xuống hôn tay hoàng tử, tuy cô đã cảm thấy lòng cô như muốn tan vỡ. Cô đã biết, sáng hôm chàng cưới vợ là cô phải chết, là cô sẽ hóa ra bọt biển.

Người ta gióng chuông khắp mọi nơi, và lính cưới ngựa vác loa đi loan báo tin mừng khắp các phố.

Khắp mọi điện thờ, người ta đều đổ dầu thơm vào đèn bạc quý giá mà thấp. Các vị giáo sĩ đều lắc lư đỉnh trầm nghỉ ngơi, và tân lang cùng tân nhân cầm tay nhau nhận lời chúc mừng của vị giáo chủ. Cô bé đuôi cá vận áo kim tuyến, đứng sau hai người và hai tay nâng đỡ vạt áo dài của tân nhân, nhưng tai cô không nghe thấy tiếng kèn hát, mắt cô không nom thấy cuộc hành lễ; cô còn mãi nghĩ đến đêm cô phải chết, đến mọi điều cô mất trong đời này.

Ngay buổi chiều hôm ấy, tân lang và tân nhân xuống tàu. Tiếng súng thần công nổ vang, cờ xí phấp phới, và trên boong tàu, người ta căng trại bằng kim tuyến, gấm vóc và lông dã thú.

Gió mát thổi căng buồm và con tàu nhẹ nhàng lướt trên mặt biển cả. Lúc hoàng hôn xuống, người ta thắp đèn xanh đỏ lên, và thủy thủ vui vẻ khiêu vũ trên boong. Cô bé đuôi cá không thể dừng nghĩ đến lần đầu tiên cô bơi trên mặt biển và nom thấy trên con tàu xưa cũng rực rỡ và vui vẻ như thế. Trong cuộc khiêu vũ, cô quay tít như chong chóng, nhẹ nhàng lướt trên sàn tàu như con én bị đuổi lướt bay, và ai ai cũng đều vỗ tay tán thưởng, vì từ trước đến nay cô chưa khiêu vũ hay đến thế bao giờ. Dưới chân cô như có ngàn mũi dao nhọn đâm lên, nhưng cô không để ý đến; lòng cô bị xâu xé còn đau đớn hơn nhiều. Cô biết buổi chiều hôm nay là buổi chiều cuối cùng cô được thấy

chàng, chàng mà cô đã yêu đến bỏ cả nhà cửa, cha mẹ, hy sinh cả tiếng nói êm ái, và ngày ngày chịu sự cực khổ không cùng mà không được chàng biết đến đâu là trong giấc mơ đi nữa. Đêm nay là đêm cuối cùng cô được thở cùng một thứ không khí với chàng, được nhìn xuống biển sâu và nhìn lên khoảng trời sáng sao. Một đêm dài vô cùng tận không vương một tư tưởng hay một mộng mị gì, đương đợi cô; là vì cô không có linh hồn mà cũng không làm sao mà hóa ra có được nữa.

Cuộc vui trên boong tàu kéo dài mãi quá nửa đêm, và trong cả khoảng thời gian ấy, cô tươi cười và khiêu vũ với những ý nghĩ hắc ám về tử vong trong lòng cô. Hoàng tử hôn lên má tân nhân, và tân nhân lùa tay vào mớ tóc đen của chàng mà đùa nghịch, rồi khoác tay nhau, họ vào yên nghỉ trong trường gấm lộng lẫy.

Đêm khuya tối cảm cảm và trên tàu đâu đây đều yên tĩnh; duy chỉ còn người cầm lái tàu là thức. Cô bé đuôi cá tì tay lên lan can và nhìn về phương đông đợi bình minh hồng; tia sáng đầu tiên của thái dương, cô biết lắm, tất phải giết chết cô.

Bỗng cô thấy các chị cô bơi lên mặt biển, và người nào cũng nhợt nhạt như cô. Trong gió nhẹ nào đâu còn những mớ tóc mây dài của các chị; họ đều đem cắt cụt cả đi rồi :

- «Các chị đã đem cắt tóc cho mũ phù thủy để tìm phương cứu em khỏi chết đêm nay. Mũ có đưa cho các chị con dao này; em trông đã sắc chưa ? Trước rạng đông, em phải cầm con dao này đâm vào trái tim hoàng tử, và khi máu nóng của người vọt ra thấm vào chân em, đôi chân em sẽ lại biến thành một cái đuôi cá, và em sẽ trở lại hóa ra người đuôi cá và sống cho đủ

ba trăm năm rồi mới chết đi thành bọt biển mặn. Vậy thì nhanh lên, em. Hoặc là em hoặc là chàng phải chết trước khi mặt trời mọc. Bà nội buồn rầu đến nỗi rụng hết cả tóc, cũng như các chị đã rơi mất cả tóc dưới nhát kéo của mù phù thủy. Vậy em hãy giết hoàng tử đi rồi về với các chị. Nhanh lên em. Em có thấy giải mây hồng xa xa trên mặt trời kia không ? Chẳng còn mấy phút nữa mà mặt trời mọc và em phải chết đấy».

Nói đoạn các cô công chúa thở dài và lặn xuống dưới sóng.

Cô bé đuôi cá sẽ kéo chiếc rèm gấm che cửa trướng và cô thấy vị tân nhân kiều diễm đương ngủ gối đầu lên ngực hoàng tử. Cô cúi xuống hôn vùng trán đẹp của nàng rồi cô lại ngừng lên trời nhìn bình minh mỗi lúc một sáng hơn. Cô lại nhìn chừng chừng con dao nhọn trong tay, rồi quay nhìn hoàng tử; hoàng tử lúc ấy đương mê và gọi tên tân nhân; chàng chỉ nghĩ đến nàng thôi. Con dao rung động trong tay cô bé đuôi cá. Cô đâm hay là không đâm ? Cô đứng yên một lúc nữa rồi cô ném con dao xuống biển. Nơi con dao rơi xuống sóng đổ ửng lên như có máu dưới nước bắn tóe lên. Một lần nữa cô quay cặp mắt đau khổ nhìn hoàng tử, rồi cô tự trên tàu nhảy xuống nước, và cảm thấy thân thể tan thành bọt trắng.

Lúc ấy mặt trời thông thả từ mặt biển mọc lên, chiếu ánh nắng ấm lên bọt biển lạnh, và cô bé đuôi cá không cảm thấy nỗi đau đớn của sự chết. Cô vẫn nhìn thấy vùng thái dương sáng ngời, và trên đầu cô, hàng trăm hình thể trong suốt và kiều diễm đương chập chờn bay. Cô vẫn còn thoáng thấy buồm trắng của con tàu và mây bông của trời xanh. Tiếng nói của hình thể kia nghe êm dịu thuần túy, nhưng nhẹ nhàng đến nỗi tai người không nghe thấy, cũng như mắt người không trông thấy họ; họ

không có cánh nhưng thân thể họ nhẹ nhàng quá nên đi được trên không. Cô bé đuôi cá nhận ra rằng bây giờ cô có một thân hình giống như họ, và thân cô rời bọt biển cứ bay lên cao dần.

Cô kêu lên : «Tôi hóa ra gì thế này ?» Và tiếng cô nghe giống in tiếng của những hình thể khác, khinh khoái không có âm điệu trong trần giới sánh ngang.

Họ trả lời cô :

- «Hóa ra nữ tử của khinh không. Một cô đuôi cá không có linh hồn bất diệt và không làm sao mà có được, trừ ra khi nào chiếm được tình yêu của một người trần; và có sống không bao giờ chết cũng là tùy ở một đáng cao cả ở trên họ xa. Nữ tử của khinh không cũng như họ, không có linh hồn bất diệt, nhưng làm điều thiện mãi rồi cũng có lúc có được. Chúng tôi bay đến những xứ nóng những nơi không khí nặng nề; sặc sụa thường giết con cái của người trần; chúng tôi đưa khí mát lại và thổi hương thơm các thứ hoa vào không trung để làm cho êm dịu cô mát mẻ. Sau khi đã trải qua ba trăm năm hết sức làm điều thiện theo lực mình, chúng tôi sẽ được một linh hồn bất tử và cùng hưởng chung số phận trường tại với loài người. Còn như cô, tuy là thân phận đuôi cá, cô đã cố sức hết lòng theo việc thiện : cũng như chúng tôi, cô đã chịu khổ chịu sở nhiều, và cô đã hóa thành tinh anh của không khí. Từ nay giờ đi cô có thể có được một linh hồn bất tử sau ba trăm năm làm việc thiện.»

Nghe nói, cô bé đuôi cá giơ hai cánh tay lấp lánh sáng lên vùng thái dương, và lần thứ nhất cô thấy nước mắt cô ứa tràn trong cặp thu ba.

Trên con tàu, người làm đã trở lại tấp nập; cô đã trông thấy hoàng tử và tân nhân kiêu diễm đương tìm kiếm cô, rồi buồn bã nhìn xuống bọt biển lô nhô, như là đã biết cô gieo mình vào sóng biển. Không một ai trông thấy cô hôn lên trán tân nhân, và mỉm cười trên đầu hoàng tử, rồi cùng với ái nữ khác của kinh không, cô bay lên cao, bay lên những áng mây hồng đương dương buồm trên trời xanh.

«Trong ba trăm năm, chúng ta nhẹ nhàng bay, nhẹ nhàng bay cho đến lúc bay vào nước của Thượng Đế.

Một câu thơ thề nói thêm : Vâng, mà có khi ta vào chóng hơn nữa kia. Tàng hình, ta bay vào những nhà có con tre và mỗi ngày ta gặp được một đứa bé ngoan ngoãn làm vui lòng cha mẹ và xứng đáng với lòng yêu của người, thì Thượng đế lại giảm bớt số ngày thử thách của ta đi. Đứa bé không trông thấy ta lúc bay qua phòng, nhưng cứ mỗi lần ta có thể tươi cười vui vẻ trên đầu nó, thì ba trăm năm vụt vả kia, ta đã giảm bỏ đi được một trăm rồi. Nhưng nếu vạn nhất ta gặp phải một đứa hư nát mất dạy thì ta sẽ buồn mà khóc, và mỗi giọt nước mắt ta rơi xuống tức là gia thêm một ngày vào số ngày thử thách của ta.»

Andersen